

SANDRA BERG

De verdwijning van
Evert Muldijk

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

‘Kom maar, Jim. Gebruik de handsteun maar,’ zei Jenny. Ze hielp haar tienjarige zoon vanuit zijn bed in de gereedstaande rolstoel. Natuurlijk gebruikte het jongetje de handsteun weer niet.

Maar hij lachte toen hij in de rolstoel zat, zoals hij elke morgen lachte, en Jenny beantwoordde zijn lach met een brede grijns. Hoe kon ze ooit boos op hem worden? Ze zette zijn bril met ronde glazen en bijna onverwoestbaar stalen montuur op zijn kleine neus en haakte de glimmende pootjes vast achter zijn grote flaporen. Ieder leeftijdgenootje van tien jaar zou zwaar hebben geleden onder zulke oren, maar Jim deerde het niet. Uiterlijk was in zijn wereld van geen enkel belang en alleen al daarom benijdde ze hem soms. Zijn ronde ogen, die door de brillenglazen nog groter leken dan ze al waren, twinkelden vrolijk. Opgewonden hopte hij op zijn smalle bips, waarbij zijn werkeloze dunne beentjes vrolijk

mee wiebelden. Hij stootte klankjes uit die misschien iets betekenden, maar vooral zijn gebruikelijke vrolijkheid benadrukten. Zijn weerbarstige blonde piekjes staken alle kanten uit alsof ze net wakker waren geworden en zouden de rest van de dag zo blijven staan, ongeacht hoe vaak ze zijn haren zou kammen of hoeveel gel ze zou gebruiken. Jenny haalde haar hand liefkozend door zijn warrig struikgewas, zette de rolstoel van de rem af en reed hem over de gladde houtvloer naar de open keuken.

Ze was blij dat ze de meeste aanpassingen in het huis al had laten uitvoeren voordat Rins vertrok. De verwijdering van drempels en wanden tussen keuken, kamer en hal, zodat een grote, lichte ruimte was ontstaan; de aanpassingen in de badkamer... Rins beweerde nog wel eens dat ze het met opzet uitgerekend in het jaar voor zijn vertrek had gedaan, maar dat was onzin. Tenslotte had ze niet kunnen vermoeden dat hij vertrok. Zij niet. De rest van het dorp natuurlijk wel.

Goed... natuurlijk had Elsa van de Super toespelingen gemaakt over de hechte samenwerking tussen Rins en die nieuwe brunette op kantoor, maar Elsa maakte overal toespe-

lingen op. Jenny had Anna Hoof toen nog nooit gezien. Dat twijfelachtige genoeg was haar pas ten deel gevallen toen Rins al openlijk had toegeven dat hij verliefd was op de perfecte, knappe, goedgevormde (maar niet natuurlijk gevormde), stijlvol geklede, intelligente, ambitieuze Anna Hoof. Perfectie was gruwelijk.

Het was toen te laat geweest om er nog iets aan te doen. Rins zou er trouwens toch niets aan hebben gedaan. Die was veel te blij met zijn nieuwe accessoire. Het bed had hij als eerste weggehaald uit het huis. Hij zou het wel het hardste nodig hebben gehad. Het was zo'n modern soort ruimteschip geweest en Jenny had op de lege plek meteen een simpel wit spijlenbed gezet, waar het dekbedovertrek met de bloemetjes perfect bij paste. Ze had het nooit eerder gebruikt omdat Rins het afschuwelijk vond. Later had hij ook nog andere meubels naar zijn nieuwe luxueuze hol gesleept. Voornamelijk moderne, maar oerlelijke, designmeubels. De bank en de twee fauteuils had hij laten staan toen hij vertrok. Hij had de lichtblauwe bekleding toch al nooit mooi gevonden. Rins hield niet van kleuren. Jenny wel. Meteen had ze felgekleurde kus-

sens gekocht voor op de bank en de saaie crèmekleurige gordijnen vervangen door gordijnen in dezelfde blauwe kleur als de bank en stoelen, maar dan versierd met witte ganzen met fel lichtblauwe strikken. De halve gordijntjes waren ook nieuw, net als de vele planten in hun kleurige potten. De grote plaat die boven de bank had gehangen en waarvoor Rins een onwaarschijnlijk kapitaal had betaald waar de kunstenaar – misschien wel een peuter – zich rot om had gelachen, had ze vervangen door haar eigen werk: een kleurige locomotief in een kinderlijke vorm, waar Jim helemaal weg van was.

Rins had gekreund toen hij het allemaal had gezien en dat had haar plezier gedaan. Dat Rins het meeste geld had meegenomen, net als de auto, de televisie, de stereo en nog wat andere kostbare zaken, had ze minder leuk gevonden, maar ze kon tenminste in het huis blijven. Vanwege Jim, had Rins' grootmoedig gezegd. Jenny vermoedde dat het meer vanwege haar vader was geweest. Evert Muldijk zou Rins levend hebben gevild als hij Jenny's ouderlijk huis had opgeëist. Na de scheiding had ze Rins nog maar zelden gezien. In het begin waren er de beleefdheids-

bezoekjes met de feestdagen en de verjaardagen van Jim geweest, maar tegenwoordig kwam er zelden meer dan alleen een kaart in moderne vormgeving. (Ze zou eens kunnen gaan twifelen aan zijn stijl). Jim vond de kaarten niet mooi en lezen kon hij niet. Ook al niet erg want de tekst beperkte zich over het algemeen tot een neutraal, soms voorgedrukt, ‘proficiat’ of ‘prettige feestdagen’. Op een dag zouden ook die wegblijven. Jim paste niet in Rins perfecte wereld. Dat was ook nooit zo geweest, al had het een tijd geduurd voordat Jenny dat had beseft.

Jenny keek even naar haar jongen die nu aan tafel zat, glunderend met zijn vingers over zijn lievelingsbord met treinen gleed en ‘bogram met vees en chomel’ brabbelde. Ze glimlachte en liep naar het aanrecht. Ze wierp daarbij een snelle blik op de klok, schrok – zoals gewoonlijk – en smeerde gejaagd het brood voor de jongen. Vier sneetjes witbrood met smeervlees, zoals elke morgen. En natuurlijk zijn chocomel in de Tjoektjoek, zoals hij zijn beker met trein noemde.

De zwart-witte kater Bram zat, zoals bij elke maaltijd, op het blauwe kussentje op zijn eigen stoel en keek geïnteresseerd hoe Jim de

stukjes brood in zijn mond stopte. Hij verwachtte niet iets te krijgen, maar vond het blijkbaar gewoon gezellig om erbij te zitten.

Jim was nog niet helemaal klaar toen het busje voor het huis stopte, maar de man achter het stuur was een vijftiger die de tijd van stress ver achter zich had gelaten en ook wel wist dat de wereld niet zou vergaan als de kinderen een paar minuten later in het dagcentrum zouden komen.

Zoals altijd reed ze samen met de chauffeur Jim in zijn rolstoel het busje in en voerde ze het gebruikelijke gesprekje over het weer. De kou was ergens in de nacht blijven hangen en een frisse zon voorspelde een fijne dag. Bij regenweer was de man altijd wat triest, maar nu was hij opgewekt. Het was leuk om mensen blij te zien.

Jenny kon het niet over haar hart verkrijgen om naar binnen te gaan voordat ze Jim had uitgezwaaid en zijn lachende kinderkopje achter die autoruit had gezien, terwijl hij met twee handen enthousiast wapperde als het busje wegreed. Ze voelde de tijd bijna in haar rug drukken, maar ze wachtte tot de witte bus uit het zicht was verdwenen, voordat ze struikelend naar binnen rende, haar schouderlang

blonde haar in een slordige staart bijeen bond, ongesmeerd brood in een trommeltje proppte en weer naar het atelier rende met een snelle groet naar de kat. Maar de kat had andere zaken die zijn aandacht behoeften. Zoals het gemorste smeervlees op het aanrecht. Hij beantwoordde de groet natuurlijk niet.

In het atelier stonden kleurige schilderwerken geduldig tegen de muur en wachtte een half geschilderde abstracte kat op de ezel op wat aandacht. Maar Jenny keek er bewust niet naar. Ze greep alleen haar oude fiets en verliet door de zij-ingang haar woning.

Het speet haar dat ze zo vreselijk hard moest fietsen in een poging de tijd in te halen – wat over het algemeen zelden lukte –, want het was werkelijk aangenaam buiten.

Voor het eerst miste ze haar panty niet. Als het kouder was nam ze zich altijd voor om onder haar wijde rok een panty te dragen omdat de onderkant van de rok en de bovenkant van de sokken altijd een stukje been bloot, en daarmee erg koud, lieten. Maar ze trok er nooit een aan. Eigenlijk had ze een hekel aan die afzakkende rottingen zoals ze een hekel had aan alle ongemakkelijke kleding. Vandaar de gymschoenen in haar kast. Geen pumps of

ander net schoeisel. Alleen gypies, wijde rokken, comfortabele fleurige jeans en pull-overs die enige maten te groot waren.

Het was precies halfnegen toen ze de fiet-senstalling van Texico in de Hagerstraat bin-nenfietste. Ze zou weer net een paar minuten te laat haar kaart in de klok duwen, wat haar weer een reprimande van de droge Crombach en het verlies van een kwartier vakantietijd zou opleveren.

Morgen vertrek ik eerder, dacht ze, toen ze de fiets op slot deed.

Maar dacht ze dat niet elke dag?

2

Het was kwart over negen toen Evert Muldijk met de krant onder zijn arm een stoeltje in de zon uitkoos op het terras van Café 'het Dorp'. Het was een zitje dat de buitenrand van het terras vormde en waar hij de voorkeur aan gaf omdat zijn uitzicht op de Vaart niet werd ge-hinderd door de antieke waterpomp voor het terras. Het tafeltje was nog vochtig van de ochtenddauw, dus legde hij de krant op zijn stevige schoot en tuurde naar het rustig kab-

belende water. Drie dobberende eenden leken verzonken in een zalig nietsdoen en een klein stukje verderop hengelden twee jongens van een jaar of 10 met kromme stokken in het water. Het maakte hem een beetje melancholisch.

‘Evert...’ Geen ‘goedemorgen’ of ‘wat kan ik voor u doen.’ Sjef Smidt gebruikte die standaardzinnen nooit. Hij keek Evert ook niet aan, maar staaarde naar het water en speelde met de bretels die zijn oude grijze broek halverwege de bolle buik moesten vasthouden. Evert kon zich niet herinneren dat hij de man ooit in andere kleding had gezien dan in die grijze broek, dat hemd dat eigenlijk blauw wilde zijn maar dat net niet haalde en de juist zeer blauwe bretels.

‘Koffie,’ bromde Evert. Ook hij vond het niet nodig om de ander aan te kijken.

‘Allicht.’ Sjef nam zijn geruite pet van zijn wat vette, te lang niet geknipte, haren en wist met een grote grijze zakdoek onzichtbaar zweet van zijn voorhoofd. Evert zag het gebaar vanuit zijn ooghoeken en vroeg zich, zoals zo vaak, af waar de man het in godsnaam warm van kreeg. Hij bewoog nooit meer dan strikt noodzakelijk, zelfs niet als het terras vol